

VERA

LUK VAN BRUSSEL

(Er is geen vast decor. Enkel lichtnuances. Met af en toe een voorwerp. Twee mensen van middelbare leeftijd komen opgesloft. Ze zijn een dagje uit, en behoorlijk moe. Ze spreken sappig, gecopieerd op het dagelijks leven van volksmensen.)

Fie Van hier is het een schoon zicht, Juul. Zet u daar eens. Dat is nog juist hetzelfde als twintig jaar geleden.

Juul Ja, behalve met die buildings. Waar? Hier?

Fie Iets meer naar links.

Juul Kan ik dan niet op die bank gaan zitten?

Fie Neen, dan gaat de basiliek er niet op.

Juul Moet dat?

Fie Als ge op bedevaart komt en ge neemt een foto, dan is het toch beter, dat ge de basiliek er bij hebt, he Juul?

Juul Voor mij niet gelaten. Zo?

Fie Een beetje opzij.

Juul Zeg!

Fie Staat ge er soms liever niet op?

Juul Zaag niet, en trek.

Fie Als ge iets schoons wilt laten zien, later als ge thuis zijt, dan moet dat niet zomaar van rap rap, he.

Juul Dat weet ik, maar moet ge nu per se al die plekskes trekken, waar we vroeger met ons

Vera geweest zijn?

Fie Laat me nu toch eens doen. Trek liever een ander gezicht.

Juul Ik heb geen ander.

Fie Het is precies allemaal tegen uw goesting.

Juul Ik heb zere benen. Gij weet zeker niet wat dat is, zo nen helen dag, met aderspat.

Fie Begin nu niet te zagen over die aderspat, he. Ik heb u jaren geleden al gezegd: dat blauw plekske staat me niet aan, ga daar eens mee naar den dokter.

Juul Den dokter, den dokter, en vòòr ge het weet zit ge onder het mes, en dok maar af.

Voor een paar blauw adertjes, mij niet gezien. Het is alleen dat heel lang rondslenteren, daar kan ik niet meer tegen. Eerst die basiliek, en dan dat museum, amai mijn oor.

Fie Gij zijt ne mens zonder kultuur.

Juul Kultuur, dat kan heel plezant zijn, maar niet als ge krepeert van de pijn in de benen.

Fie Krepeert van de pijn, dat zal wel. En een hele nacht aan den toog hangen, is dat soms een remedie tegen aderspat?

Juul Lap. Ik wist niet waar dat het zolang bleef. Gij zijt toch een moeilijk mens he, dat ge daar altijd en overal op moet terugkomen.

(Stille) Ik heb dorst.

Fie Precies een klein kind; Kunt ge nu niet wat geduld hebben? Ge weet toch, dat we straks aan dat gezellig terras komen?

Juul Wat voor terras? Daar weet ik niets meer van. Ge denkt toch niet, dat ik alles kan onthouden wat we met ons Verake hebben gedaan?

Fie Neen, gij herinnert u alleen maar waar ge een souvenirke hebt kunnen pikken.

Juul *(haalt de schouders op)*

Fie O daar Juul, dat pleintje met die bloemekes, en die lampionnekes, weet ge het niet meer? Dat ze daar heel braaf in haar broek zat te doen?

Juul Was dat daar dat ik dat assepotteke heb meegecharrelt? Met dat konijn op? Allé, gaat ge nu wéér trekken?

Fie Ik vond dat ge daar juist zo schoon stond. Er staan nog maar twee diatjes op.

Juul Wát? Zijn dat dia's? En we hebben niet eens apparatuur om ze te schijnen!

Fie Wij niet, maar Vera en Jeronimus toch.

Juul Ons Vera is weg, he Fie! En aan die knul nog iets vragen, ik val nog liever dood. Dat stuk uitvinder.

Fie Zij blijft ons dochter, he Juul. En hun appartement dat hebben wij hun kado gedaan. We moeten niet beschaamd zijn om daar een voet binnen te zetten.

Juul Helemaal niet, maar niet om een diamachien te vragen. Als we nog wat wachten met die steentjes voor het waskot, kunnen we ons een eigen toestel aanschaffen...